



În noaptea aia primesc un telefon de la Fernando. Zice că Josephine e în oraș și a întrebat dacă aş vrea să iau cina cu ei doi.

— Ce? Josephine, pe bune?

— Da. Vrei să vii sau nu?

— Bineînțeles! Vino să mă iei, bine?

Fernando mă duce spre centru și eu îi zic:

— Deci Josephine s-a întors din Maroc. Cum s-a întâmplat?

— S-a despărțit de logodnicul ei marocan, s-a dus să-l viziteze pe unul dintre admiratorii ei bogați din Franța și așa, dintr-una într-alta, uite-o aici. Peste două zile pleacă în Elveția.

*Elveția? Iisuse, mă întreb cine-o fi de data asta!*

— Și de fiecare dată când se întoarce, te sună pe tine, ha? Ce treabă ai tu cu ea? Practic, nu din cauza ei ai divorțat? Întreb eu brutal.

— Ea nu e de părerea asta și nici eu. Cu Jessica e altă poveste, îmi răspunde în stilul lui calm și relaxat. Dar tu? Încă mai ești nebun după ea?

Nu aveam cum să știu pînă nu-i vedeam fața. Acum cinci ani Fernando și nevastă-sa, Jessica, dădeau o petrecere într-un bar, eram și eu în oraș și m-am dus acolo. Pe atunci Josephine lucra pentru Fernando. Numai ce i-am aruncat o privire și mi-am dat seama că e periculoasă: o seducătoare profesionistă, cu ochi ademenitori și voce hipnotică. Eram cu Mana și am încercat să mă țin departe de ea, dar asta a făcut-o pe vampă să-și dorească și mai tare să-mi doboare zidurile de apărare. N-a ieșit mare lucru nici atunci, nici mai târziu, pentru că ea și Fernando erau combinați pe

ascuns. Ea voia să devină scriitoare și mi-a trimis de-a lungul anilor cîteva texte. Îi plăcea mult și unul din cîntecele mele, așa că am păstrat legătura. Am încercat o dată să mă dau serios la ea, dar nici n-a vrut să audă.



— Ai gusturi de căcat la bărbați, i-am mormăit Josephinei după cină, în mașina lui Fernando. Ție îți trebuie un artist.

— De unde știi tu ce-mi trebuie mie? Am ieșit o vreme cu artiști. Nu vreau să mă mai cuplez în viața mea cu unul. Nu mai vreau nici măcar să ies în oraș cu unul, mi-a răspuns ea de pe scaunul din față.

— A, da, ai fost cuplată cu un artist? Cine? Ce fel de artist? Era dispus să moară într-un șanț?

— Ce tot zici tu acolo?

— Păi, ce făcea? Era pictor? Era...?

— Pictor, da!

— OK, și care-i problema? Ai tu obiceiul ăsta, să alegi tot timpul... nu știi. Nu vrei să te-arunci în apă? Adică...

— Apă? Nu, Ali, nu mai vreau să m-arunc în nici o apă. De ce crezi că aș vrea? Care-i genul de bărbatul potrivit pentru mine, tu? Tu ești ce-mi trebuie mie?

— Nu, n-am spus asta. Doar că tu... bărbații ăștia despre care tot vorbești, ăștia nu-s potriviți pentru tine. Tu ești Josephine, fir-ar a dracu'!

— Ce înseamnă asta? m-a întrebat ea rîzînd.

— Ești specială. Își trebuie un bărbat care să te merite. Un tip pe care să nu-l sperie unde ajungi și ce faci din tine.

Mi-am dat seama brusc ce beat sînt și m-am hotărît să nu mai dau din fâlci, dar nu-mi părea rău că am avut acel

mic dialog. Fernando a tăcut tot drumul. A oprit lângă casa ei și i-a deschis portiera.

— Mersi, băieți, m-am simțit foarte bine. Ne vedem peste câteva săptămîni. Pa, Fernando. Pa, Ali, încercă să nu bei prea mult. Nu-ți face bine.

— Ne-am luat la revedere și am privit-o cum aștepta liftul, apoi cum flutură mîna spre noi și intră în casă. Arăta răvășitor de bine în seara aia. Dacă ar mai fi trăit Fellini, ca s-o vadă! Fernando a rămas tăcut.

— Săraca fată! Orice bărbat care-i iese în cale vrea să o facă proprietatea lui.

— Știe ea ce face, mi-a răspuns Fernando.



Peste două săptămîni primesc de la Josephine un mesaj în care îmi zice că s-a întors din Elveția și vrea să ieșim împreună. O iau de la ea de la apartament. „Mă iei, te rog, în brațe tare-tare cînd ne vedem?“ mai zicea ea în mesaj. Ușa liftului se deschide și iat-o că apare, frumoasă ca întotdeauna. Sar din mașină, o salut, după care o îmbrățșez și o strîng tare cîteva clipe. Urcăm și plecăm. Încerc să fiu cît mai relaxat, cît mai fermecător, încîntător, simpatic, energic și amuzant. Îi iubesc rujul și felul în care-și machiază ochii e magie cinematografică. Pare să stea tot timpul în lumina potrivită și lumina aia are ceva dintr-un film *noir*. Vocea și inflexiunile ei sînt teribil de incitante. Poate să și-o moduleze și să schimbe accentele cum are ea chef, e o maestră a controlului tonalității.

Discuția se leagă ușor și ne simțim în largul nostru. E clar că i s-a întîmplat ceva dramatic în călătoriile ei. A

trebuie să întreprindă tot felul de acțiuni decisive și manevre de ocolire. Un individ bogat și puternic i-a făcut un soi de propunere, a încercat să o domine și s-o ia sub stăpânire cu oferte apetisante și promisiuni de stabilitate. Voința și respectul de sine par să-i fi rămas absolut intacte, dar episodul a golit-o cumva de energie. O ascult ca și cum fiecare cuvânt și fiecare propoziție ar fi de o importanță vitală. Nu există nici un alt loc din lume, în trecut, în prezent sau în viitor, în care aș vrea să fiu, ci doar aici, acum, în mașina asta, alături de ea. Ajungem la restaurant.

— O să i-o las unui valet să mi-o parcheze, îi spun.

— Nu-ți fă griji, e o seară plăcută. Am chef să fac câțiva pași.

Găsesc un loc de parcare undeva pe aproape și începem să ne plimbăm. În Dallas e una din acele seri perfecte, răcoroase și cu un vânticel blând. Odată ajunși înăuntru, toți cei de-acolo, de la patron și chelneri la clienți, se uită la noi. Comandăm două pahare de vin roșu și ne relaxăm. Conversația curge iar fără probleme. Lumânarea aprinsă de pe masă îi aruncă o lumină pîlpîitoare perfectă pe partea dreaptă a feței, mai e o lumină caldă în spate, ce vine de deasupra barului, iar în rest, numai jocuri de umbre.

Îmi vorbește despre minunile și farmecele Alpilor elvețieni și francezi și o ascult concentrat. Intenționez și de data asta să rămân calm, echilibrat, senin și liniștit. Încerc să mă ridic la înălțimea momentului, l-am așteptat ani de zile și n-o să accept ca vreo scăpare oarecare să mi-l strice. Conversația alunecă în trecut, ne amintim cum ne-am cunoscut cu ani în urmă și cum am încercat atunci să o fac să mă sărute pe un hol, după un concert.

— Doamne, aura ta era atît de vraîște... nu erai în locul potrivit, zice ea.

— Știu. Ce pot să zic? M-am gândit tare mult la tine după aia.

— Serios?

Pare ușor surprinsă.

— Sigur, m-am gândit la tine tot timpul.

— La ce te-ai gândit?

— La cât de mult aș fi vrut să-mi petrec cîtva timp numai cu tine. Măcar o zi sau o noapte. Pur și simplu știam că dacă am fi stat măcar o noapte întreagă numai noi doi...

— Da? Ce?

— Nu știu... poate că s-ar fi făcut o legătură.

— Dar noi am avut tot timpul o legătură, zice ea.

— Da... îi spun, privind-o în ochi și zîmbindu-i.

Ni se aduce mîncarea și începem să mîncăm. Un duo de chitariști, un băiat și o fată, cîntă într-un colț *cover*-uri după Burt Bacharach, la masa de alături unei femei i se cîntă „La mulți ani!“, fulgeră blițurile, zboară îmbrățișări și sărutări. Mai cerem două pahare de vin. Josephine nu navighează pe cele mai liniștite ape ale tinereții ei. Ochi îi trădează multă durere și tristețe. I-a fost întinată cine știe ce dorință adîncă. Aici s-a învățat o lecție dureroasă. Josephine vorbește o vreme despre mama ei și cît de mult îi duce dorul. Maică-sa a murit cu ani în urmă, taică-său la fel, și e clar că acum i-ar prinde al naibii de bine o familie.

— E greu cînd ți se oferă tot ce ți-ai visat vreodată, spune ea. Stabilitate și protecție totală, înțelegi? Dar nu mai ești liber. Dacă aș fi acceptat ce mi s-a oferit, aș fi intrat într-un fel de închisoare.

Ascult, dau din cap și empatizez, dar ce naiba știu eu? Ea joacă la alt nivel. Ce-aș face dacă mi-ar oferi cineva așa ceva? Sincer să fiu, sînt surprins că n-a acceptat oferta. A

refuzat mulți bărbați în trecut, asta-i sigur. După ce umblă ea de fapt, după iubire? Îmi place grozav că e puternică și independentă. Aș sta așa un milion de ani și i-aș asculta poveștile. Aș înțepeni uite-aici, pe scaun, și m-aș uita la ea peste masă pînă la sfîrșitul timpului. Ne terminăm cina. Eu abia dacă am mîncat ceva, doar cîteva înghițituri. Cui îi trebuie mîncare? Mi-ar plăcea să o prind de mîină și să fug undeva cu ea.

— Unde vrei să mergem? o întreb cînd o pornim înapoi spre mașină.

— Ăăă... la Lae, la Seline Bar.

— OK, excelent. Hai să mergem.

Lae e coleg de apartament cu Josephine și cel mai bun prieten al ei. Abia ce-a împlinit douăzeci și unu de ani și e *gay*. Îmi place de el. Mergem la Seline, comandăm ceva de băut și fumăm țigară de la țigară în curtea interioară. Acum Josephine e mai relaxată. Începe să flirteze. Lae se joacă în părul meu.

— Ador părul tău, zice Lae. Nu-i așa că are un păr adorabil, mama? E atît de creț! Îmi vine să mă joc întruna cu el.

— Știu! Într-una din zilele astea o să te trag de păr în timp ce ești în mine, îmi spune Josephine.

— O, da... îi răspund și încerc să par calm.

— Azi-noapte am avut un vis obscen cu tine, continuă ea.

— Pe bune? Ce se întîmpla?

— Ooo... era obscen. Îți băgaseși o mîină în chiloții mei.

— Hmm...

— Da, era fierbinte...

— Păi, pot să-ți fac asta, dacă vrei. Oricînd, îi răspund și mă uit fix în ochii ei. Oricînd vrei.